

תמיד עיני ה'

אינן זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חרש בחרשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים לדמיון, שער התפילה פרק ה')

**ב"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 112 – כג תמוז תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר ליקוטי הלכות - הלכות פורים הלכה ה

הלכה ה: על – פי המאמר "אבא שאול אומר קובר מתים הייתי פעם אחת רצתי וכו'". בסימן הראשון (בסימן נדה), עין שם כל המאמר:

והכלל, כי לראות במפלתם של רשעים אי אפשר כי אם על – ידי בחינת ארץ ישראל בבחינת שב לימיני וכו'. ימין זה בחינת ארץ ישראל, בחינת בנמיץ – בן ימין שגולד בארץ ישראל, ולהמשיך בחינת קדשת ארץ ישראל עכשיו בגלות וכו' בבחינת ואף גם זאת וכו' הוא על – ידי התנוצצות אור זכות אבות וכו'. כי הרשעים ממשיכין בחינת רע עין שונאיהם וכו'. והאדם נצל מרע עין הזה על ידי למוד זכות שהאדם מלמד על הרשע. כי גם הקדוש ברוך הוא מלמד זכות על הרשע בשביל להציל את הצדיק מרע עין של הרשע וכו', כי לסלק הדין והמשפט צריך לזה התגלות היד בבחינת ותאחז במשפט ידי וכו'. וכשנתגלה יד ה' אזי נעשה צל שבו נתכסה הצדיק מארס של הרע עין בבחינת ובצל ידי בסיתך וכו'. ועל – ידי זה נתחזק מאור עיניו של הצדיק ויכול לראות ולהשיג צדקתו של הקדוש ברוך הוא אף – על – פי שהרשע זוכה בדין ונתפשט לבו מעקמימיות ומחזק את עצמו ומתפלל על צרכיו, כי נתישר לבו בשלמות אמונה, כי עקר התפלה על – ידי אמונה וכו'. וזה בחינת פרה אדמה וכו'. וזה בחינת עפר ואפר וכו' וגם צריך לתקן בתפלתו בחינת ג' קולות וכו' וכו', ועל – ידי תפלה פתקונו מתנוצץ אור זכות אבות בבחינת חלה זכות אבות. ובאתר דאבות תמן שכנתא תמן, שהיא בחינת חלה, שהיא ג"ם זאת, כי גם בחינת חלה, שהוא שעור מ"ג ביצים והיא בחינת ירשת ארץ ישראל וכו'. ועל – ידי בחינת ארץ ישראל לא די שנצל מרע עין של הרשעים אלא גם רואה בהם מה שהם רצו לראות בו וכו'. ודע,

שלאו כל אדם יכול לתקן קולות אלו בתפלתו, כי לפעמים הקולות הנ"ל בתפלתו יוצאים מרשעים גדולים כמו בחינת עוג מלך הבשן שאפלו משה רבנו, עליו השלום, היה מתירא ממנו, כי אחיזתו היה סמוך לימין שהוא ארץ ישראל, כי היה מבני ביתו דאברהם וכו'. עד שאמר הקדוש ברוך הוא למשה, "אל תירא אותו וכו'". ועל – ידי זה הצדיקים, שהם עושי טוב, הם זוכים לפני ד', כי קדם בריתות הרשעים היה פני ד' מסתר ומכסה בעושי רע כדי להכריתם וכו'. ועכשיו תכף בשרואים בכריתות רשעים תכף נתגלה פני ד' לעשות טוב וכו', (עין שם כל זה היטב היטב):

(א) וזה בחינת פורים, כי המן מזרע עמלק הוא מעולם רצועה מרדות לישראל שעינו רעה תמיד בישראל, ותכף כשיצאו ישראל ממצרים והים נבקע מפניהם ופרעה וחיליו נטבעו בו וכו' היה לעמלק עין רעה עליהם, ועמד עליהם. והשם יתברך הוא אוחו במשפט ידו עליו ומאריך אפו עליו זה זמן רב מאד, ועל – ידי זה בעצמו השם יתברך לוחם עמו, כביכול, בבחינת כי יד על כס יד מלחמה לד' בעמלק מדור דור, כי על – ידי זה בעצמו שהשם יתברך מלמד זכות על הרשע ואוחז ידו במשפט של הרשע, על – ידי זה בעצמו נצל הצדיק. ועל – ידי זה הוא סוף מפלתו של הרשע, (כמבאר שם במאמר הנ"ל). וזהו בעצמו מה שמבאר שם בסופו שבתחלה פני ד' מסתר בעושי רע כדי להכריתם, הינו שבתחלה השם יתברך מסתיר פניו מהצדיק ונותן בידו, כביכול, גדלה להרשע בבחינת כי אתה עמל וכעס תביט לתת בידך וכו'. נמצא, שפני ה' הוא מסתר בעושי רע. ועל – ידי זה יש להם כל הגדלה והכבוד מחמת שפני ד' מסתר בהם. וכל זה הוא כדי להכריתם וכו' כנ"ל, כי אין הקדוש ברוך הוא נפרע מהאמה עד שתתמלא סאתה. ועל – כן כשהשם יתברך רואה שמתגבר איזה רשע שעינו רעה בהצדיק ועדין לא הגיע הזמן להכרית את הרשע, אזי השם יתברך מלמד עליו זכות ואוחז במשפט ידו ובזה בעצמו מציל את הצדיק וכו' כנ"ל, והצדיק נתחזק על – ידי זה ומתפלל על צרכיו, וגם הצדיק בעצמו צריך ללמד עליו זכות כנ"ל. ולחזק לבו להתפלל כנ"ל עד שזוכה לבא לבחינת ארץ ישראל, ואז זוכה לראות בהרשע מה שרוצה לראות בו. והשם יתברך יודע תעלומות וידע שעדין לא הגיע בימי משה סוף מפלתו של עמלק, כי עדין לא באו לארץ ישראל ועל – כן אחז בידו את המשפט ולא צוה להכריתו לגמרי, כמו שפרש רש"י שם שלא חתך רק ראשי גבוריו. מכאן, שעשו על – פי הדבור. וזה בחינת והיה כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל וכאשר יניח ידו וכו'. כי משה לחם עמו בבחינת היד, כי לכאורה קשה למה הניח ידו משה שיתגבר עמלק? אך גם משה ידע שעדין לא הגיע סוף מפלתו, והכרח ללחם עמו בבחינת היד שלא לעשות בו משפט גמור כי אם קצת המכרח, אבל בשאר המשפט שהיה מגיע לו אחז בידו את המשפט ועל – ידי זה בעצמו יכולים

להנצל ממנו בעת הזאת עד שנזכה לבא לבחינת ארץ ישראל ואז יהיה גמר מפלתו. וזהו, "והיה פֹּאֶשֶׁר יָרִים מִשֵּׁה יָדוֹ וְכוּ' וְכֹאֲשֶׁר יִנַּיֵחַ יָדוֹ וְכוּ'" פנ"ל:

וזהו, "ויהי ידיו אמונה", תרגומו, פרישן בצלו. כי העקר הוא התפלה, שהיא בחינת אמונה שצריכין לחזק עצמו מאד להתפלל להשם יתברך ולבלי להיות בלבו עקמימיות חס ושלום ולבלי להרהר אחר השם יתברך בעת שרואה הצלחת הרשע, (כמבאר במאמר הנ"ל). וכל זה נעשה על – ידי בחינת היד על – ידי שאוחז במשפט ידו פנ"ל. וזהו, "כי יד על כס יה" שאוחז בידו בחינת כסאות למשפט, ועל – ידי זה בעצמו מלחמה לד' בעמלק וכו'. ועל – בן כס חסר, והשם חסר, כי כסאות למשפט חסר עכשיו וגם בחינת פני ד' מסתר ועל – בן גם השם חסר. ועל – ידי זה בעצמו מלחמה לד' בעמלק וכו' פנ"ל:

(ב) כי עמלק הוא כלליות העי"ן אמות, כמו שכתוב, "ראשית גוים עמלק". והאמות בכלל הם בבחינת רע עין שעניניהם רעה בישראל תמיד, כי הם עי"ן אמות, כי שרשם מבחינת רע עי"ן ועמלק הוא כללות הרע עי"ן, כי הוא כללות העי"ן אמות. ועקר הכנעת הרע עין הוא על – ידי ארץ ישראל, שהוא בחינת בנימין. ועל – בן נצטווה שאול המלך להכות את עמלק ולהכריתו, כי שאול מזרע בנימין, ואז היו ישראל בארץ ישראל, ואז היה ראוי להכריתו עדי אובד, אך שאול טעה בזה, והשאיר את אגג, כי מחמת שצריכין לישוב עצמו היטב אם יש לו פח לעמד נגד הרשע והרע עין הזה, כי לאו כל אחד יוכל לעמד נגדו, בפרט נגד עמלק שהוא כלליות הרע של כל הרע עין שבעולם, ולפעמים צריכין ללמד עליו זכות דיקא כדי להנצל מרע עינו. ועל – בן טעה שאול וירב בנחל ודן קל וחמר בטעות ולמד עליו זכות דיקא כדי להנצל מרע עינו. ועל – בן טעה שאול וירב בנחל ודן קל וחמר בטעות ולמד עליו זכות והשאיר את אגג ובאמת טעה בזה, כמו שהוכיחו שמואל הנביא, הלא אם קטן אתה בעיניך ראש שבטי ישראל אתה. כי זה היה עקר טעותו שהיה קטן בעיניו ונדמה לו שאין לו פח לעמד בנגדו, אבל באמת שאול היה לו פח לעמד בנגדו להכריתו לגמרי, כי היה מזרע בנימין שנולד בארץ ישראל וגם כבר היו כל ישראל על אדמתם בארץ ישראל. ועל – בן יכול אז להכריתו לגמרי, כי עקר מפלתו הוא על – ידי ארץ ישראל פנ"ל:

(ג) ועל – ידי זה נולד המון. ועל – בן בשעמד המון הרשע היתה עת צרה גדולה מאד מאד, אשר כמוהו לא נהיתה, כמובא. כי היה מתגבר בכח הפגם של שאול המלך שהיה משבט בנימין מבחינת ארץ ישראל, ועל – בן היה התגברותו מאד, בבחינת מה שכתב רבנו שם על עוג שהתגברותו היה מחמת שהיה סמוך לארץ ישראל והיה מבני ביתא דאברהם, שהוא בחינת ימין, כמו בן התגבר המון מחמת הפגם של שאול שהיה בחינת ארץ ישראל. ובפרט שהיה מזרע עמלק שהוא כלליות הרע עין. ועל – בן התגבר בעין רעה מאד על מרדכי ועל כל ישראל עד

שְׂרָצָה לְהַעֲבִירָם לְגַמְרֵי, חֶסֶד וְשָׁלוֹם. וְעַל – בֵּן רָצָה לְבַטֵּל כַּח הַשְּׁקָלִים שֶׁל יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שְׂכַתּוֹב, "וְעִשְׂרֵת אֲלָפִים כֶּכֶר בְּסֹף אֲשָׁקֶל". כְּמוֹ שְׂאֲמָרוֹ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוֹם לְבִרְכָה. וְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אָמַר, רָשָׁע, כְּבָר קָדְמוֹ שְׁקָלֵיהֶם לְשָׁקְלֶיךָ. כִּי הַשְּׁקָלִים הָיוּ כְּדִי שֶׁלֹּא תִשְׁלַט בָּהֶם עֵין הָרַע עַל הַמִּנְיָן כְּמוֹ שֶׁפָּרַשׁ רַש"י. וְהוּא רָצָה לְהַתְגַּבֵּר בְּרַע עֵין, וְעַל – בֵּן רָצָה לְבַטֵּל כַּח הַשְּׁקָלִים, חֶסֶד וְשָׁלוֹם. כִּי הַשְּׁקָלִים זֶה בְּחִינַת צְדָקָה, וְצְדָקָה זֶה בְּחִינַת טוֹב עֵין, בְּבַחֲינַת טוֹב עֵין הוּא יְבָרַךְ כִּי נִתַּן מִלְחָמוֹ לְדָל, כִּי עֵקֶר הַצְּדָקָה הוּא לְהִיטוֹט טוֹב עֵין לְתַתּוֹ לְהַעֲנִי בְּעֵין יָפָה בְּעֵין טוֹב, כְּמוֹ שְׂכַתּוֹב, "פֶּן יִהְיֶה דָבָר עִם לְבַבְךָ בְּלִיעַל וְרָעָה עֵינֶךָ בְּאַחֲרֶיךָ הָאֲבִיוֹן וְכוּ'. פְּתוּחַ תְּפִתָּח אֶת יָדְךָ לוֹ וְכוּ'. נִמְצָא, שֶׁצְּדָקָה הִיא בְּחִינַת טוֹב עֵין הַפֶּךָ הָרַע עֵין, וְזֶה בְּחִינַת שְׁקָלִים, שֶׁהֵם בְּחִינַת צְדָקָה:

(ד) כִּי אַז הָיָה בְּסוֹף הַגְּלוּת בְּבַל שֶׁהָיָה עֵינֶיךָ שָׁנָה. כְּנֶגֶד בְּחִינַת הָרַע עֵינֶיךָ שֶׁהַתְגַּבֵּר עֲלֵיהֶם עַל שֶׁפָּגְמוּ בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל, כִּי גְלוּת בְּבַל עַל – יְדֵי שָׁנָה הָיָה בְּשִׁבִיל פָּגַם אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שְׂכַתּוֹב, "אַז תִּרְצָה הָאֶרֶץ אֶת שְׁבִתוֹתֶיהָ וְכוּ'". כִּי עֵקֶר הַכְּנַעַת הָרַע עֵין שֶׁהֵם כָּל הָעֵינֶיךָ אֲמוֹת כְּנ"ל, הוּא עַל – יְדֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וּמַחֲמַת שֶׁפָּגְמוּ בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל וְלֹא קִיְמוּ שְׁבִיתַת הָאֶרֶץ, עַל – בֵּן הַתְגַּבֵּר עֲלֵיהֶם הָרַע עֵין וְנִתְחַיְבוּ גְלוּת עֵינֶיךָ שָׁנָה דִּיקָא. וְעַל – בֵּן רָצָה הִמָּן לְהַתְגַּבֵּר בְּזִמְנָן סוֹף הַגְּלוּת בְּסוֹף הַשְּׁבָעִים שָׁנָה בְּעַת שֶׁהָיוּ רְחוּקִים מֵאַרְץ יִשְׂרָאֵל לְהַתְגַּבֵּר עֲלֵיהֶם בְּרַע עֵין לְבַלִּי לְהַנִּיחָם לְשׁוֹב לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל וּלְבִית הַמִּקְדָּשׁ, כִּי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וּבֵית הַמִּקְדָּשׁ הֵם בְּחִינַת טוֹב עֵין, כְּמוֹ שְׂכַתּוֹב, "תְּמִיד עֵינֵי ד' אֶלְקֶיךָ בְּה'". וּבְבֵית הַמִּקְדָּשׁ בְּתִיב, "וְהָיָה עֵינֵי וְלִבִּי שֵׁם". וְעַל – בֵּן נֶאֱמַר בְּהִמָּן, "וְכִרְאוֹת הִמָּן אֶת מְרֻדְכֵי". וְכִרְאוֹת דִּיקָא, "בְּכָל עַת אֲשֶׁר אָנִי רוֹאֶה אֶת מְרֻדְכֵי". אָנִי רוֹאֶה דִּיקָא, בְּחִינַת רַע עֵין שְׂרָצָה לְהַתְגַּבֵּר עֲלֵיו בְּרַע עֵין כְּנ"ל:

(כא) וְעַל – בֵּן אַחַר פּוֹרִים קוֹרִין פְּרֻשַׁת פְּרָה, כִּי הַתְּפִלָּה שֶׁל מְרֻדְכֵי שֶׁהַתְּפִלָּל לְפָנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּעַת שֶׁהַתְגַּבֵּר הִמָּן זֶה בְּחִינַת פְּרָה אֲדָמָה, (כְּמַבְאָר הַיֵּטֵב בְּמֵאֲמַר הַנ"ל) שֶׁתְּפִלָּה כְּתוּבָה הִיא בְּחִינַת פְּרָה אֲדָמָה. וְעַל – בֵּן קוֹרִין אַחַר כֶּךָ פְּרֻשַׁת פְּרָה, כִּי בְּחִינַת פְּרָה אֲדָמָה נַעֲשִׂית מִבְּחִינַת תְּפִלַּת מְרֻדְכֵי כְּנ"ל. שְׁעַל – יְדֵי זֶה זָכָה לְרְאוֹת בְּהִמָּן הָרָשָׁע מַה שְׂרָצָה לְרְאוֹת בּוֹ כְּנ"ל. וְזָכוּ אַחַר כֶּךָ עַל – יְדֵי דְרִיּוֹשׁ בֵּן אַחַשְׁוֵרוּשׁ לְשׁוֹב לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל וּלְבָנוֹת אֶת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, כִּי מְרֻדְכֵי וְאַסְתֵּר מְזַרְע בְּנִימִין זָכוּ מִתְחַלָּה לְהַמְשִׁיךְ וּלְגְלוּת בְּחִינַת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל עַל – יְדֵי תְּפִלַּתְם הַגְּדוּלָה עַד שֶׁזָּכוּ אַחַר כֶּךָ לְשׁוֹב עַל – יְדֵי זֶה לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל וּלְבָנוֹת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, שֶׁהֵם בְּחִינַת טוֹב עֵין כְּנ"ל:

(כב) וְזֶה בְּחִינַת בָּשָׂר שֶׁנִּתְעַלַּם מִן הָעֵין שֶׁאֲסוּר בְּאֲכִילָה לְיִשְׂרָאֵל, כִּי אֲכִילַת יִשְׂרָאֵל קָדָשׁ צְרִיכָה לְהִיטוֹט בְּבַחֲינַת טוֹב עֵין הוּא יְבָרַךְ וְכוּ' כְּנ"ל, כִּי עֵקֶר טוֹב עֵין הוּא עַל – יְדֵי הָאֲכִילָה כְּנ"ל. וְעַל – בֵּן בְּהִמָּה שֶׁמִּתָּה מֵאֲלִיָּה הִיא נִבְלָה וְאַסוּרָה בְּאֲכִילָה, כִּי מִיִּתָּה הוּא בְּחִינַת רַע עֵין כְּנ"ל וְצְרִיכִין לְתַקֵּן אֶת הַחַי עַל – יְדֵי הַשְּׁחִיטָה, שְׁעַל – יְדֵי זֶה מְכַנְיַעֵין אֶת בְּחִינַת הָרַע עֵין, בְּחִינַת סְטֵרָא דְמוֹתָא, בְּבַחֲינַת פְּנֵי ה' בְּעִשְׂי רַע לְהַכְרִיתָם, דְּהִינּוּ שֶׁהַחֲלָף, שֶׁהוּא בְּחִינַת חֶרֶב נוֹקְמַת נֶקָם

בְּרִית, בְּחִינַת חֶרֶב לַה', בְּחִינַת פְּנֵי ה', שֶׁהוּא בְּחִינַת מַלְכוּת דְּקֹדֶשׁה, בְּחִינַת בְּאוּר פְּנֵי מֶלֶךְ וְכוּ', שֶׁהוּא בְּחִינַת פְּנֵי ה', הוּא בְּחִינַת דִּינָא דְּמַלְכוּתָא, בְּחִינַת חֶרֶב לַה', בְּחִינַת הַחֲלִיף שֶׁל שְׁחִיטָה, בְּחִינַת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, שֶׁהוּא גַם בֵּן בְּחִינַת מַלְכוּת, שְׁעַל – יְדֵי כָּל זֶה הוּא עֶקֶר הַכְּנַעַת הֶרַע עֵין וְאֵז דִּיקָא הֵתֵר הַבָּשָׂר בְּאֲכִילָה, כִּי אֲכִילַת יִשְׂרָאֵל צְרִיכָה לֵהִיּוֹת בְּבְחִינַת קֹדֶשׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל שְׁעַל יָדָהּ מְכַנְיַעֵין אֶת הֶרַע עֵין כַּנִּ"ל. וְעַל – בֵּן אָנוּ מְצוּיִן לְבָרֵךְ אַחַר הַמְּזוּן וּלְהַזְפִּיר אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בְּבִרְכָה, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב, "וְאָכַלְתָּ וְשָׂבַעְתָּ וּבִרְכַתְּ אֶת ה' אֱלֹקֶיךָ עַל הָאָרֶץ הַטּוֹבָה וְכוּ'". וְכֹל הַבְּרָכוֹת הַנֶּהֱנִיִן אָנוּ לְמִדֵּין מִשָּׁם, (כְּמַבְאָר בְּגַמְרָא לְאַחֲרֵיו מְבָרֵךְ וְכוּ'. כִּי עֶקֶר הַבְּרָכָה הִיא בְּבְחִינַת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, שֶׁהוּא בְּחִינַת טוֹב עֵין הוּא יְבָרֵךְ כְּדֵי לְהַמְשִׁיךְ בְּחִינַת טוֹב עֵין מִבְּחִינַת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל לְהַכְנִיעַ אֶת הֶרַע עֵין שְׁלֵא יִתְאַחֵז בְּאֲכִילָה חַס וְשְׁלוֹם, וְכוּ' כַּנִּ"ל:

וְהָאָרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם עוֹבְרִים שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ אֶרֶץ הַרִים וּבִקְעוֹת לְמִטֵּר הַשָּׁמַיִם תִּשְׁתֶּה מִיָּם

 אֶרֶץ אֲשֶׁר ה' אֱלֹקֶיךָ דּוֹרֵשׁ אֹתָהּ תִּמְיֵד עֵינֵי ה' אֱלֹקֶיךָ בָּהּ מִרְשִׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרִית שָׁנָה